

Minthogyha nehezebben nyílt volna ki a füzetem; persze, minden reggel nehéz kinyitnom, amikor még pirkadat előtt az íróasztalhoz ülök, de ennek általában, hogy úgy mondjam, belső okai vannak; félek ugyanis, félek kinyitni a füzetem, és minden reggel félek beírni az első sort.

42 Louise Kerstin-Theel

A MÁLYVASZÍN FOLT

Azon a reggelen viszont nem ilyen belső akadály miatt volt nehezebb kinyitni, hanem úgy éreztem, mintha összetapa-

adtak volna a lapok valahol, akár egy rémült lány combjai; de ez képtelenség volt, semmilyen ragasztó nem kerülhetett a lapok közé, igaz, előző életemben sok szert használtam, ragasztót is például, de azóta nincs a házban semmi efféle, semmilyen ragasztó, még cellux sem, úgyhogy nem értettem, mitől ragadhattak össze a lapok.

Ez volt aznap az első gondolatom, nem a félelem, mint máskor, hanem hogy vajon mitől ragadtak össze a lapok, mert valami a füzet két lapját mégiscsak összetapasztotta, egymáshoz ragadt két üres oldal, nem nagyon, hiszen sikerült végül is épségben, szakadás nélkül, óvatosan szétnyitnom őket, és ekkor láttam, hogy egy jókora LILA PÖTTY van a lapok között.

Pontosabban nem egészen lila volt, annál valamivel világosabb, inkább mályvaszínű, igen, egy mályvaszínű folt került a lapokra, az száradt be a két üres oldal közé, és amikor próbáltam szétnyitni őket óvatosan, a két lap halk pattanással vált el egymástól, és ekkor láttam meg a mályvaszínű foltot, ami viszont még a ragasztónál is nagyobb képtelenségnek tettszett, mert soha nem írtam lila tintával, főleg nem mályvaszínűvel, nem is volt ilyen tintám, pedig ez a paca mályvaszínű tinta nyoma volt, egy jókora tintafolt, teljesen átitatta mind a két lapot, a papír is felhullámosodott tőle, egyik oldalán kidomborodott, a másikon bemélyedt, homorú volt, akár egy leapadt tó medre.

Egy sekély mályvaszínű tó kiszáradt fenekét találtam a füzetemben, a fekete füzetemben, amelybe kizárólag fekete tintával írok.

Ezeket a fekete füzeteket a legjobb barátnőm készíti nekem, akit mindig is irigyeltem a fiúim miatt, ugyanis világéletében a bevándorlókhoz vonzódott, kizárólag a bevándorlók érdekelték, törökök, bosnyákok, makedónok, rájuk szakosította magát, ami érthető, hisz szédítő „ritmusuk” van ezeknek a férfiaknak, és ezt nemcsak testileg értem.

Még soha nem fordult elő, hogy mályvaszínű folt cseppenjen a füzetlapok közé; továbbra nem értettem, hogyan került ez a folt a füzetembe, éppen oda, ahol a munkámmal tartottam, arra az üres oldalra, ahová a következő mondatnak kellett volna kerülnie.

Annyit mindenesetre gyanítottam, hogy a füzetem ezzel elveszítette a szüzességét.

Bármit írok majd ezután, abban mindig benne lesz ez a mályvaszínű folt, ott lesz minden mondatban, ott fog sejleni minden történet háttérében, és mint afféle alapszín, meghatározza majd minden 43 elbeszélésem hangulatát.

Mintha ezután nem a fekete tintámmal, hanem ezzel a mályvaszínűvel kellene írnom, mintha ebbe a kiürült tómederbe, ebbe a száraz mályvafoltba kellene mártogatnom ezután a tollam finoman megmunkált, precíz hegyét.

(Fordította: Danyi Zoltán)

